

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Amore Dei quanto anima fidelis iuflammari debeat: amori Dei quid proprium: Deus cur vult amari; vt̄ item amor non sit otiosus, & vt̄ is in infinitum crescere possit. Can. XXXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

ge & geme, quod tam multa tibi deficiunt. Porro quicquid alij faciunt homines, quomodo se circa virtutes & erga me se habeant, quibus vis ambulent, non est tui discutere nec cogitare. Ego scio quid vnici que dederim, scio etiam quid à quolibet exagere debeat. Tu esto in oculis tuis omnium nouissima vilissima & quasi nihil. Erubescere in conspectu meo (si que te laudare aut bene de te sentire audieris) & in hoc ge- me quod mihi fiat iniuria ab hominibus de cā vili, ingrata peccatrice anima, hoc est de te, bene sentientibus. Crede te tam vilem, quod vnici que liceat te contemnere & abiicere, vt in corde tuo non sentiat iniuria, nec vnquam apud te existimetur, si contumelias molestiasue quis tibi irrogauerit. Siquidem omni etiam tempore nihil apud te referre debet, vtrum laudes conuitiue receperis, nisi quod laudibus indignam, conuictis vero dignissimam te æstimes. Quamdiu enim iniuriam sentis, quamdiu querularis, nondum exuta es ab amore proprio. Nullam enim præter eam quæ mihi sic deberes sentire aut æstimare iniuriam. Ita igitur esto erga me, vt eiusdem ponderis sit apud te, siue bona, siue mala, tristitia an iucunda externa te exce- cesserint, intus pauper spiritu, esuriens & sitiens (quod dixi) iustitiam, & cor habens liberum, paratum atque feruens ad omne beneplacitum meum.

Vilis quan- tum in ocu- lis propriis quisq; fore debeat. Iniuria que- nam sola existiman- da sit.

Matt. 6

Amore Dei quanto anima fidelis inflammari debeat: amoris Dei quid proprium: Deus cur vult amari, vt item amor non sit ocio- sus & vt is in infinitum crescere possit.

CANON XXXV.

Psal 41

Matt. 5

Phil. 3.

Amori in- sano propri- um quid.

Amor Dei quid debeat in homine efficiere.

Filia, sicut ceruus desiderat ad fontes aquarum, ita desideret anima tua, æstuet cor tuum amore ac desiderio ad me. Qui ardentissime sitit, aliud non potest cogitare, quam potum. Nam quicquid egerit, sitis illum vrens non deserit, nec quiescere finit, cogitationes & desideria ad obtinendam potum illi suggerens. Simili modo tu si me rectè amares, si desiderares ardentem, non posses aliud cogitare, quam quomodo ad me venires, quomodo mihi coniungi posses. Semper ergo in te debet esse esuries & sitis iustitiæ, vt nunquam quiescas, & nunquam satis tibi videatur esse quicquid in honorem mei perfereris, sed gemitus & dolor tibi sit cordis, quod ad eò nihil me adhuc honoraueris. Semper igitur extendens ad anteriora te, semper sitias perfectiora, semper æstuet cor tuum quomodo vicinias mihi coniungi possis, quomodo honorare & beneplacitum meum implere perfectius possis. Qui heroico insanoq; amore ad hominem depereunt, cibum, potum, omniaq; tam oblectamenta, quam necessaria corporis commoda fastidiunt, pallefcunt, infirmantur si non quierint potiri amato, aut si non sentiant se redamari. Solo enim amore languent, vnde nec gaudere nec consolari, nec quiescere possunt, nisi obtineant quod amant. O filia hoc modo tu me amare deberes, vt in me solo tibi foret gaudium & consolatio, & extra me vbique mæror & amaritudo. Si me rectè amares, non posses quiescere, donec me obtineres. Sitis enim æstuet in te ac fames, ac desiderium quietem non finens. Vtinam vel huiusmodi amore langueas. O si cuncta fastidians, me solum desideres. O si cor tuum ab alio amore quocunq; exutum ac nudum mihi præbeas, vt illud post me traherem, & amore mei illud vulnerarem. O quam felix esses, si mente capta, si amore ebria cuncta sperneres, cuncta fastidiret creata, & post me solum curreres, ad me clamares: *Vulnerata a charitate ego sum. Ad eò deberes*

deberes mei amore feruere filia, vt quisquis te accederet, nihil aliud quam amorem in te spirantem sentiret, quisquis tibi loqueretur, amore etiam calefactus abs te, & edificatus, recederet. Si itaque amare me desideras, toto corde ames me. Nolo vt & me & aliud præter me, id est, quod propter me non diligas, ames. Dilige me purè, hoc est, vt ames me propter me, vt ego solus sim causa, quare me diligas. Volo etiam amari amore infinito, ac immenso desiderio. Nunquam enim tibi amandi finè spatiumq; debes metiri: sed quantumuis me ames, semper desideres me plus amare. Amor enim mei in infinitum se extendit. Nunquam amor dicit, sufficit, nunquã potest amor satiari, nunquam potest non maior fieri. Charitas enim semper crescit. Et charitas quid est, quam bona voluntas? Sicut ergo bona voluntas nullo termino arctatur, nullo sine concluditur, ita nec charitas scio, velles me amare toto corde, & tantum fortasse sola, quantum omnes me amant sancti simul. Desiderium hoc bonum est, si tamen non fuerit tibi appetitus excellentiæ aut singularitatis, quasi sola tantum quantum possent omnes simul præstare velis. Sit igitur desiderium hoc purum ex vera charitate manans, vt me purè propter me desideres ac ames plusq; amare desideres, aded vt cupias sola tantum amare, quantum omnes homines amare possint: non quod ex hoc alicui cupias præferri, sed quia charitas non potest satiari. Et quantumuis me ames, adhuc minus debet esse in oculis tuis, quam vt satisfieri possit desiderio tuo. Amor meus non est exiulus: operatur enim magna si est: porro si operari reauit, amor non est. Porro si operandi tibi deest facultas, noli filia consternari: voluntas enim bona pro opere mihi placet. Ego non requiro, quod non dedi. Neque enim operum multitudo, sed amoris magnitudo me delectat. Opera multa si sine charitate mihi offerantur, non me placant. Quo enim mihi palea sine tritico? Cui triticum, id est, amorem offers, offer illi & paleas, id est, opera. Licet igitur non respiciam ad opera sine amore, bona tamen respicio ad amorem sine operibus, puta si infirmitate, necessitate, obedientia, aliove impedimento legitimo prædita, orari non possis, tunc enim (vt dixi) bonam recipio voluntatem. Veruntamea vbi facultas affuerit, amor si est, diffundit & exercet se erga me, & propter me in proximum. Hunc enim loco meo tibi constitui, in quem conferas quicquid in me velles conferre & non potes, quia nullius ego indigeo. Quod vt facias, etiam hilarius promisi me accepturum, redditurumq; quicquid in proximum egeris, perinde ac si mihi fecisses. Id enim facit charitas, qua illum propter me diligis, vt me in illo contempleris, mihi in illo seruias, benefacias, me portes, feras in illo, & si offenderit, mihi in illo ignoscas. Proximum itaque tuum dedi tibi pro me. Et hoc pro loco & tempore, quando occasionem tibi ostendo operandi. Neque enim obliuisci debes quod ante dixi, charitatem non æstimandam aut merendam in multitudine operum, sed in magnitudine & sinceritate affectus, hoc est, in interna deuotione mentis, in affectione, inclinatione ac deuotione interna voluntatis: quæ quanto fuerit promptior, inclinatio, hilior acque feruentior in meum obsequium, ad meum honorem & beneficiatum, quantoq; seipsam abnegauerit, me solum purè quærens, ac omnibus creaturis præferens, tanto conuincitur me plus amare, & tanto etiam magis lucet foris in operibus bonis. O si scirent filij hominum quam dilectat me in tali corde habitare, quam lætus occorro illi qui me solum desiderat, quam liberaliter me infundo huiusmodi cordi: quod abstractum ac liberum est à se ipso, & ab omni creatura, me

Amari quomodo Deus vult ab hominibus.

Amorem crescere in infinitum.

Amor Dei vt non possit esse ociosus.

Gregor.

Voluntate Deo placere absq; opere.

Psal. 116.

Mens quam Deus dignatur inhabitare qualis.

T t t

solum

esse debeat.
Psa. 76

Consolatio
Dei vt om-
nium crea-
turarum in
immesum
excellat.

Amor Dei
qualis sit.

Amor mudi
quid fructus
generet.

Tractus Dei
quam sit
vritus.
Matt. 6
Quidnam
quisq; prae-
cipue dili-
gat.

solum pure querens, me solum feruenter desiderans, in me solum respiciens me praestolans, & reuertiens consolari in alia quacumq; re, praeterquam in me. Imò vero nec in me quidem desiderat consolari (vtpote mea ac omni consolatione se indignum existimans) sed beneplacito meo tantum cupit satiari. Hoc enim solum desiderat velle agere, pati & esse secundum beneplacitum meum. Et quamuis huiusmodi cor nec consolationem, nec aliquid aliud extra me desideret: ego tamen bonis omnibus impleo illud. Nihil enim desiderari posset in creatura, nihil mei posset amore relinquere, quod non centuplo melius: purius atque suauius in me reperiat. Pulchritudo, suauitas, amoenitas, dulcor, amor, veritas, consolatio, iugis praesentia amati, diuitia, gloria, potentia, & si quae sunt id genus innumera: quae oblectari possunt aut desiderari: haec modo infinito excellentius reperiuntur in me quam in aliqua creatura. O filia, minima consolatio, quae ex meae bonitatis praesentia sentitur, exuperat omnes delectationes mundi, & omnium creaturarum: imò omnis alia delectatio, amaritudo est meae delectationis comparata. Proinde si recto ordine cuncta haberentur: non posset fieri, quin me homo plus amaret seipso, aut quavis alia creatura. Id vero miserabile dictum dimisso me optimo bono, spreto bonitate mea, imò relicta vera ipsa felicitate sua: amat seipsum homo, amat mundum, vnde sibi inquietudo omnis & vniuersa mala proueniunt. Heu, cur sic homines miseri decipiuntur? Si amare delectantur cur non amant me, cuius amor est castus, purus, sanctus, simplex, qui sum illis obiectum amabile infinitum, essentialiter bonum: impermixtum bonum summum bonum: vbi amoris quoque praemium est iucunditas immensa, & beata aeternitas. Porro mundi amor nihil nisi amaritudinem, distractionem, penitentiam atque tristitiam generat. Tu igitur relictis omnibusq; contemptis, toto corde, & totamente ad me conuersa, me solum desidera. Nam quam diu creaturis inhaeres, inuenis, quod est in creaturis, videlicet adulterina delectatione foedari, inquietari, non satiari, imaginibus inquinari, cogitationibus distrahi. Ego vero cor quod se mihi coniungit colligo, & mihi vnio, adferens mecum illi pacem, quietem ac serenitatem conscientiae. Pro hac auersione à creaturis, pro conuersione ac introversione tua ad me quotidie debes agere, & indefinenter me orare, quia nemo hoc tibi dabit, nec aliunde obtinere potes, praeterquam à me. Quocirca internum semper debes gratiae meae tractum obseruare: monitis meis obedire, & prouidentiae te meae relinquere.

Tractus meus non dissidet à sacra scriptura, nec ab obedientia superiorum: id est illis te subiiciendo gradiaris in simplicitate, nequaquam stans super teipsa. Amor thesaurus est incomparabilis, qui nusquam praeterquam in me foret recondendus. Filia, vbi est thesaurus tuus, ibi est cor tuum. Si igitur vis scire quid diligas, vide quid frequentius cogites, de quo suauius ac libentius audias, quid feruentius desideres, quid intus queras ac intendas: illud vtrique est thesaurus tuus, & ibi dulcius quiescat. Vtrumque itaque est thesaurus, & illud quod amas, & amor quo amas. Sed vide quanta sit miseria, quanta ingratitude, quanta infelicitas: hoc thesauro incomparabili, id est amore, mercari sibi gehennam. Si enim res perituras, caducas, immundas, me spreto, diligunt homines, hoc ipso quo diligunt, aeternos sibi comparant cruciatus. Idcirco hoc gemant, hoc plangent omnes amici mei, quod ex corde humano: pro quo vitam ego tradidi, quodque sanguine meo comparavi, eiicior: & alius, vtpote inimicus meus illud possidet sed ita possidet, vt in aeternam cladem, in miserias non finiendas, in ignem vnde nunquam liberentur, illud secum pertrahat.

Zelus